

Dag allen daar achter jullie computers, laptops, smart tv's, mobiele telefoons of welk ander scherm dan ook. Maar vooral dag finalisten.

Een uiterst bijzondere editie kunnen we wel stellen. Geen zaal vol zenuwen, vol verwachtingen, met vliegende stofdeeltjes in theaterlicht, oncomfortabele stoelen of krakende microfoons. Maar wel een groep getalenteerde jonge schrijvers die toeleeft naar dit moment, dit jaar vanuit jullie eigen huis.

Er is een serie, *Under the dome*, waarin een dorp plotseling omringd is door een onverklaarbare koepel. De bewoners kunnen er niet uit en niemand van buitenaf kan erin. Ik zie voor me dat wij nu met z'n allen onder een Write Now!-dome zitten. Vergeet even het verkeer dat je buiten hoort, vergeet je huisgenoten, burens, je kat, rat of chinchilla. Doe de deur niet open als er aangebeld wordt, of nog beter, hoor de bel niet eens. Laat je thee lauw worden, je gesmeerde toastjes zompig. Honger en dorst zijn voor straks.

Het gaat nu enkel om jullie, lieve finalisten. Van de bijna achthonderd deelnemers zijn jullie de vijftien die het geschopt hebben tot de finale. Jullie zijn op drie handen te tellen. Drié, dat is weinig. Daar heb je maar anderhalf mens voor nodig. Dat is iets waar jullie niet aan voorbij mogen gaan. Ja, er zijn slechts drie podiumplekken te vergeven, maar nee, dat betekent niet dat de rest gedesillusioneerd moet achterblijven. De finale op zich is al een podium.

Wij als jury hadden de eer om ons te buigen over jullie werk en daar hebben we van genoten. Het niveau van de teksten was hoog en er zaten teksten bij die ons na het lezen nog dagen achtervolgden. Jullie deinsden niet terug voor grote en zware thema's. Misschien is het de apocalyptische tendens van de huidige situatie, misschien is het gewoon een kwestie van een melancholische inborst. Er waren in elk geval veel mensen dood in de verhalen. We lazen over onverwerkte rouw, onbeantwoorde liefde, onmacht, haat en angst. Zo opgesomd klinkt het alsof we ons door verdorven werelden hebben moeten worstelen, maar dat was zeker niet het geval. We bleven niet terneergeslagen achter, eerder enthousiast over de fijnzinnigheid waarmee jullie deze thema's benaderden. Het verdriet van een opa door de ogen van zijn kleinzoon. Een Griekse landschildpad die het verlies van een dierbare belichaamt. Iemand die zichzelf aanwezig maakt met een keramieken zwaantje.

Toch konden we het ook erg waarderen om te lezen over kleinere werelden. Over een wielkerstraditie in een klein dorp, een weggelopen hond en een café waar het opengaande snackluik voor de meeste reuring zorgt. Diezelfde kracht van het kleinhouden zagen we ook terug in jullie beeldende details. We werden blij van het plafond vol plaksterretjes, drijvende paprikastukjes in geel afwaswater, een Egyptisch katoenen dekbedovertrek, de straat waar het naar gehaktballen ruikt, visnetkousen en goedkope armbanden. Sterke observaties die bijna achteloos zijn beschreven. De formulering veelal in poëtische, rake taal. Zinnen als 'Ik lag wakker, terwijl de wind en regen van onze lichamen logge, zweterige stenen maakte, die de tent op de grond hielden.' 'Trek rond middernacht een ander lichaam aan' of 'Als kind vouw je de tuin van je grootouders open wanneer je niet kan slapen.' trokken ons mee de tekst in.

Zoals ik al aanhaalde was het niveau van de teksten hoog. Ik weet dat er bij wedstrijden vaak wordt gezegd dat het een nek aan nek race was, dat het niet gemakkelijk was voor de jury om tot een besluit te komen, maar ik wil dat jullie me geloven als ik zeg dat de beslissing ons écht zwaar viel. Voordat we overgaan naar de podiumplekken is er nog één tekst die we niet onbenoemd kunnen laten. De schrijver van deze reeks gedichten bezit een grote verbeeldingskracht waar we enthousiast van werden. We vonden het soms net wat te veel feiten en te weinig gevoel. Maar het doorvoeren van één thema maakte het een sterk geheel en dat maakt dat we jouw gedichtenreeks toch eervol willen vermelden, **Maaïke Rijntjes**.

Dan gaan we nu over naar het winnaarspodium. De derde prijs is voor een schrijver die een heel eigen en oorspronkelijk verhaal schreef. Een verhaal dat ingetogen blijft en daardoor opvalt tussen de andere inzendingen. De soms wat slordige taal zorgde voor discussie, maar dat woog niet op tegen de mooie beelden en sterk neergezette sfeer. Stijl en inhoud zijn op knappe wijze samengebracht. Terwijl we lazen, gingen we alsmaar sneller en sneller, mee met het tempo van de renners in het verhaal. De derde prijs gaat naar **Ellen D'Hoore**.

Over het werk van de nummer twee zei een jurylid 'dit is een tekst die veel kleuren laat zien'. De zinnen waren zowel expliciet en rauw als humoristisch en gevoelig, en vielen op tijdens de vergadering. Om deze sterke stem konden we niet heen. We werden blij van het kleine universum

waarbinnen deze schrijver blijft. En de wijze waarop die vertelwereld met scherpzinnige details is beschreven. We hebben genoten van het springkussen met koeienkop, kunstmatige aardbeiengeur en groeidino's. Tweede is geworden, **Elianne van Elderen**.

En daar zijn we dan, aangekomen op het hoogste plateau van het podiumblok. De nummer een. De tekst die unaniem door alle juryleden het best werd bevonden. Een 'af' verhaal, subtiel verteld en met een sterke spanningsboog. De tekst blijft van begin tot eind scherp en suggestief, met het origineel gevonden plot over een filmproject tussen vader en dochter. Mooi hoe het verhaal zich buiten de filmopnames afspeelt en de pijnlijke vader-dochterrelatie voelbaar wordt. Zonder enige twijfel is de winnaar van Write Now! 2020, **Jordi Lammers**.

Namens de finalejury van Write Now! 2020,

Francis Nagy – juryvoorzitter
Resi van Halderen
Sophie Kok
Anneleen Van Offel
Marnix Verplancke